

- konsumenten är skyldig att i samband med avbetalningarna erlägga belopp som följer av skillnaden mellan de avbetalningsbelopp som har beräknats enligt det nominella belopp som virtuellt har erbjudits låntagaren och de avbetalningsbelopp som har beräknats enligt det i praktiken förbrukade fullgörelsebeloppet,

kan riskera att uppfattas som oskäligen?

- 2) Om den första frågan besvaras jakande, vilka kriterier ska då den nationella domstolen tillämpa för att pröva om ifrågavarande avtalsvillkor under de omständigheter som beskrivs i den första frågan är oskäligen?
- 3) Kan de avtalsvillkor som beskrivs i den första frågan anses ligga utanför låneavtalets huvudföremål?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 om oskäligen villkor i konsumentavtal (EGT L 95, 1993, s. 29, svensk specialutgåva, område 15, volym 12, s. 169)

Begäran om förhandsavgörande framställd av Vergabekammer Südbayern (Tyskland) den 10 mars 2017 – Vossloh Laeis GmbH mot Stadtwerke München GmbH

(Mål C-124/17)

(2017/C 178/09)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Vergabekammer Südbayern

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Vossloh Laeis GmbH

Motpart: Stadtwerke München GmbH

Tolkningsfrågor

- 1) Är en nationell bestämmelse, enligt vilken det för att en ekonomisk aktör med framgång ska kunna rätta fel i ett upphandlingsförfarande (*Selbstreinigung*) krävs att denne, genom ett aktivt samarbete inte enbart med de utredande myndigheterna utan även med den upphandlande myndigheten, på ett uttömmande sätt klargör de fakta och omständigheter som har samband med brottet eller det allvarliga felet i fråga och den skada som detta har orsakat, förenlig med kraven i artikel 80 i direktiv 2014/25/EU ⁽¹⁾ jämförd med artikel 57.6 andra stycket i direktiv 2014/24/EU ⁽²⁾?
- 2) Om tolkningsfråga a besvaras nekande: Ska artikel 57.6 andra stycket i direktiv 2014/24/EU i detta sammanhang tolkas så, att den aktuella ekonomiska aktören för att med framgång kunna rätta fel i ett upphandlingsförfarande i vart fall i detta hänseende gentemot den upphandlande myndigheten är skyldig att klargöra de faktiska omständigheterna så att den kan bedöma huruvida de åtgärder som vidtagits för att rätta felet (tekniska, organisatoriska och personalmässiga åtgärder och ersättning för skador) är lämpade och tillräckliga?
- 3) För de frivilliga skäl för uteslutning som föreskrivs i artikel 57.4 i direktiv 2014/24/EU utgör, enligt artikel 57.7 i samma direktiv, den längsta tillåtna perioden eller fristen för ett uteslutande tre år från dagen för den relevanta händelsen. Ska den relevanta händelsen redan anses föreligga när skälen för uteslutning i artikel 57.4 i direktiv 2014/24/EU är uppfyllda eller är den tidpunkt när myndigheten har säkerställt och tillförlitlig kunskap om att skälen för uteslutning föreligger avgörande?

- 4) När rekvisitet för uteslutning i artikel 5[7].4 d i direktiv 2014/24/EU är uppfyllda genom att en ekonomisk aktör deltar i en kartell, utgör den relevanta händelsen i den mening som avses i artikel 54.7 i direktiv 2014/24/EU således upphörandet av deltagandet i kartellen eller myndighetens förvärvande av säkerställd och tillförlitlig kunskap om deltagandet i kartellen?

- (¹) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/25/EU av den 26 februari 2014 om upphandling av enheter som är verksamma på områdena vatten, energi, transporter och posttjänster och om upphävande av direktiv 2004/17/EG (EUT L 94, s. 243).
- (²) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/24/EU av den 26 februari 2014 om offentlig upphandling och om upphävande av direktiv 2004/18/EG (EUT L 94, s. 65).

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (Belgien)
den 20 mars 2017 – Strafzaak tegen Van Gennip BVBA m.fl.**

(Mål C-137/17)

(2017/C 178/10)

Rättegångsspråk: nederländska

Hänskjutande domstol

Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen

Part i målet vid den nationella domstolen

Van Gennip BVBA, Antonius Johannes Maria ten Velde, Original BVBA, Antonius Cornelius Ignatius Maria van der Schoot

Tolkningsfrågor

- 1) Ska följande överträdelser av den belgiska lagstiftningen om pyrotekniska artiklar klassificeras som "allvarliga överträdelser" i den mening som avses i artikel 45 Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/29/EU (¹) av den 12 juni 2013 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning om tillhandahållande på marknaden av pyrotekniska artiklar:
- a) försäljning av pyrotekniska artiklar med en pyroteknisk sats på 2,666 kg, det vill säga en överträdelse av artiklarna 265.7 och 257 i kunglig förordning av den 23 september 1958 om allmänna regler för tillverkning, förvaring, innehav, försäljning, transport och bruk av sprängämnen, som förbjuder försäljning av pyrotekniska artiklar med en pyroteknisk sats på mer än 1 kg, såvitt inte konsumenten har beviljats ett individuellt tillstånd att inneha en större mängd pyrotekniska artiklar,
 - b) överskridande av den övre gränsen för pyrotekniska artiklar som en butik enligt ett federalt fyrverkeritillstånd får förvara och underlåtenhet att förvara artiklarna på de i tillståndet angivna förvaringsställena, trots att butiken redan hade ett regionalt miljötillstånd för att på de berörda ställena förvara dessa större mängder,
 - c) mycket tillfällig förvaring av mycket små mängder pyrotekniska artiklar i olika, inte specifikt för sådan förvaring godkända, utrymmen i och i anslutning till en detaljhandelsbutik för pyrotekniska artiklar som innehar såväl ett federalt fyrverkeritillstånd som ett regionalt miljötillstånd?
- 2) Utgör principen om fri rörlighet för pyrotekniska artiklar i artikel 6.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/23/EG (²) av den 23 maj 2007 om utsläppande på marknaden av pyrotekniska artiklar (nu artikel 4.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/29/EU av den [12 juni] 2013 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning om tillhandahållande på marknaden av pyrotekniska artiklar), i förekommande fall jämförd med artikel 10 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/123/EG (³) av den 12 december 2006 om tjänster på den inre marknaden, hinder för nationella bestämmelser enligt vilka förvaringsutrymmen för direktivkonforma pyrotekniska artiklar, i anslutning till detaljhandeln, måste uppfylla dubbla krav och inneha dels ett tillstånd som beviljats inom ramen för lagstiftningen om tillverkning, förvaring, innehav, försäljning, transport och bruk av sprängämnen, dels ett miljötillstånd för miljöfarliga anläggningar, trots att båda tillståndssystemen i huvudsak eftersträvar samma mål (att förebygga säkerhetsrisker), och det i ett av dessa båda tillståndssystem (i det aktuella fallet det som avser sprängämnen) fastställs en (mycket) låg maxgräns för förvaring av fyrverkeriartiklar (som får ha en pyroteknisk sats (det vill säga aktivt ämne) på högst 50 kg)?